

**

Priroda je lepa na fotografijama
ali divljina počne neprimetno —
uzana staza, srebrna voda potoka,
stablo-most, nepoznati zvuci —
dani promiču tolikom brzinom
da ih ne možeš razlikovati,
od mape nikakva korist:
tamo gde je nekad bila kuća
sad rastu borovi i divlja loza,
gde su nekad živeli sveštenici
ni manastira nema —
ali daleko dole, pored jezera
sazidan je lovački dom;
pagoda od cigle i drveta
sa zavesama od crvenog pliša
i tepisima i lusterima
i kaminom iz koga nikad
dim pokuljao nije

**

U vreme zlatne žege
niko nije spasen već biva
suvlji
i vidi bogove trave
kako umiru zahvaćeni
požarima

svaki dan je isti, dan:
Sunce obnavlja žed,
crno kamenje treperi u jari

Prah zlatnog bora levitira
u strašnoj vrelini,
između vazduha i vazduha
na istoku Agni pali prve
zvezde

»Eto, mi se ne nalazimo
ni na zemlji ni na nebu,
nigde

**

Stvari koje sam počeo
nikad neću dovršiti —
okret vitla, slaganje sena,
suviše je bilja u vazduhu,
suviše mirisa na mom jeziku,
moja Ljubav, dežura kraj
belog telefona, u hotelu
belom, ja sve to držim
u glavi ali rasipa se
samo od sebe, kruni
poput suhog bilja
nestaje u visinama,
i na zemlju ne pada,
i na zemlju ne pada.

**

Iz ružinog grma
oslobodio sam mačku.
Nek nosi svoj nakot
nek ne dolazi više

Šta će sad. I kuda.
Šta li će u magli
izgubljena raditi

ovo je jedino dvorište
i jedina kuća koja ima
psa.

**

Ski-liftovi tonu kroz ružičast sneg.
Nad borovima, zahvaćen vetrom
sneg je plav — s postelje/odra
kroz staklena vrata vidim stazu
što vodi put tamnog neba,
i, čujem
detinji žamor iz vetra.
Iz magle ka meni leti inje.
Danima ležim nepokretan, a dole
pod prozorima, teška svetlost pada
na knjige, limenke, na hleb.
Po njihovju golih grana znam
da je bog živ ali da će umerti
čim snegovi okopne.

duh divljine

staniša nešić

**

Jedan jedini zvuk, i dah,
i Ništavilo nad vodom.
Samoupravni sporazum do
Samoupravnog Sporazuma;
Priroda i Paragrafi
u planinama.

Dokle doseže Duh moj?
Do ove vode koja je Protok?
Do ovog pisma koje je
dah svih ljubavi ali
kroz udaljavanje?

Jedan jedini treptaj lista
poništava sve što je bilo
sagrađeno da večno traje.
Među ovim stablima, dete je jelen.

Zvuk taj što para mir
zov je roga, sulud lavež
dresiranih lovaca!

**

Deca jure kroz otkose.
U dvorištu. Nisu naša.
Jure za mačkom. Ni ona
nije naša.

Posle će ući u kuću
i zatražiti doručak.
Oštrim nožem rezaću
slaninu, lupati jaja,
pratiću dečiji hod kroz
prozor mada ni kuća
ni deca ni doručak —
ništa nije naše.
Ni mi nismo. Samo smo
tu. Poput borova.

**

jedino su breze
stvarne, i buka —
ne verujem mapama,
ne sklapaj Ružu;
osovina nije pukla
da bi ti bio veseo
već da bi spojio
rasute delove:

»To je, znači, to.
To je, znači, to.

To je, znači, to.
Vrlo dobro.
Vrlo dobro.
Vrlo dobro».

stvari izmiču iz Središta,
bela, svetlost prožima
pokrete; nered, hladnoća,
lom

**

Turisti u godinama,
ni napred ni nazad. Samo
hodaju stazom oko jezera,
do česme, i dalje, opet
oko jezera iskopanog
rukama naroda, kraj vode
u kojoj se godinama niko
okupao nije.

**

Žena sasušenih grudi
na terasi odmarališta,
ni zabrinuta ni tužna, gleda
preko stola kroz dim protkan
prvim zracima sunca. Živi
ovde, u planinama, mesecima
ne piše pisma, šeta,
govori retko, o lekovitom bilju:
bosioak, nana, beli glog. . .

»Ja ođe sedim i ne čitam nofine
a u mojoj domofini bog može
svakog trenutka
vaskrsnuti«.

**

Eto me, a nije me
taklo ništa da bi bio
tu. Ali eto me među Ružama,
među ženama od kojih
ni jedna nije moja
i moje su sve. Tome me uče
njihove oči. Golemo
vreme je proteklo između nas,
i godišnja doba bila su strašna,
kako moja tako i njihova —
ležao sam u kovčegu zavejanom
smetovima, one su dojile Decu,
ali čiju? Znaju li bar to?
ili im je Sunce potpuno izbrisalo
razum!

**

lišće već plamti
u plamenu večeri;
Središte ne drži,
ni rosu ni prah;
eskadra gusaka nestaje
ka Jugu,
na odmaralištima zatvaraju
prozore, miris snega
u vetru —
»Ovo je bilo pasje leto«

**

Svi naši mrtvi putuju s nama.
Kroz penu jure na belim konjima bleđi,
hladni, sasvim hladni.
Ničemu nas nisu naučili.
Ni krstu, ni govoru.
Ona je potamnela. Naša zvezda.
Andeosko lice iz paklenih krugova.
Okolo nas su strani ljudi, talasi,
sasvim izgubljeni, sasvim strani,
na ničijem pesku ničiji ljudi.
Suve kosti u prahu,
u vetru suvom,
ničijem.

**

Izadi iz kapele.
Kroz omču prodi, odreši čvor,
Idi!
um više ne doseže nežnost,
ni Telo.

Samo Duh peva nad vodama, samo je on Ja.
Trnem u crnoj sobi, ispunjava me
teška plava svetlost.
Što je bilo toplo daleko je,
zvezde trepere hladnim sjajem —
udaljavaju prvotnu svetlost.
Jedno vreme živeću brzo, poput groma,
drugi put ću biti Talas.
Magline i kalpe nove svetove tvore.
Tamo je tvoje mesto, tamo ćeš opet
sresti sebe.

Est consummatum, Ite